

Odvjetničko društvo
Jajaš & Vukelić

Partneri:

Katja Jajaš,
Marko Vukelić

Odvjetnici:

Andrija Bošković

Odvjetnički vježbenici:

Mihajlo Štula

U Rijeci, 01. srpnja 2026. godine
OPĆINSKI SUD U RIJECI
Na posl. br. K-655/2020

Kaznenopravna stvar:

PRIVATNI TUŽITELJ: Županijska lučka uprava Crikvenica, Šetalište Ivana
Skomerže 2/I Crikvenica, OIB: 903 491 419 63 zastupana po
punomoćniku Marku Vukeliću, odvjetniku iz Rijeke, OIB:
98936612291, u Odvjetničkom društvu Jajaš & Vukelić d.o.o.
OIB: 25494057889

OKRIVLJENA: Milvana Arko- Pijevac, Perhati 15 Jadranovo

Radi: Kaznenog djela iz članka 149. stavak 1. i 2. Kaznenog zakona (Narodne novine broj:
125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18, 126/19, 84/21, 114/22, 114/23, 36/24, 136/25,
dalje u tekstu KZ/11)

PODNEŠAK PRIVATNOG TUŽITELJA

I. Privatni tužitelj, po opunomoćeniku, očituje se na podnesak okrivljenice kojim se u nastavku postupka predlaže izvođenje opsežnih materijalnih dokaza, uz tvrdnju da su isti relevantni za ocjenu vjerodostojnosti iskaza saslušanih svjedoka, nevjerodostojnosti svjedoka privatnog tužitelja, neutemeljenosti primjedbi privatnog tužitelja na izvedene personalne dokaze, kao i za ocjenu nepostojanja kaznene odgovornosti okrivljenice.

Privatni tužitelj već uvodno ističe kako predmetni podnesak okrivljenice u bitnome ne predstavlja određenu, jasnu i usmjerenu činjeničnu obranu u odnosu na konkretne inkriminirane tvrdnje koje su predmet privatne tužbe. Naprotiv, okrivljenica opsežnim

nizanjem priloga i dokaznih prijedloga nastoji dokazni postupak usmjeriti prema širokoj raspravi o projektu luke Perčin, javnom nezadovoljstvu dijela mještana, okolišnim pitanjima, medijskim objavama, peticijama, dopisima pojedinih udruga, fotografijama i naknadno pribavljenoj dokumentaciji.

Takav dokazni pristup, međutim, promašuje bit ovog kaznenog postupka.

Predmet ovog postupka nije pitanje opće zakonitosti, svrhovitosti, političke opravdanosti, ekološke prihvatljivosti ili društvene poželjnosti projekta luke Perčin. O tim su pitanjima, u mjeri u kojoj su ista bila predmet posebnih upravnih, stručnih, okolišnih, građevinskih, koncesijskih ili drugih propisanih postupaka, odlučivala odnosno već odlučila nadležna tijela, na što je privatni tužitelj ukazivao tijekom cijeloga postupka. Ovaj kazneni postupak ne može služiti kao pokušaj naknadnog preispitivanja cjelokupnog projekta, niti kao forum za ponovno otvaranje pitanja koja su po svojoj naravi predmet drugih posebnih postupaka.

Predmet ovog postupka nije ni pitanje je li oko navedenog projekta postojala javna rasprava, protivljenje dijela građana, određene peticije, medijski interes ili kritički stavovi pojedinih osoba. Privatni tužitelj ne osporava da je projekt luke Perčin bio tema od javnog interesa, niti osporava da su pojedinci, udruge ili mještani o tom projektu iznosili vlastite stavove, dvojbe i kritike. Međutim, postojanje takvih polemika, prigovora i preispitivanja ne dokazuje samo po sebi istinitost konkretnih tvrdnji okrivljenice koje su predmet privatne tužbe.

Stoga privatni tužitelj smatra potrebnim već na početku razgraničiti pitanja koja okrivljenica svojim podneskom očito nastoji spojiti u jednu cjelinu. Jedno je pitanje je li projekt luke Perčin bio predmet javne polemike, kritike, nezadovoljstva dijela javnosti, peticija, fotografija, medijskih članaka, dopisa ili općeg interesa javnosti. Drugo, i za ovaj kazneni postupak odlučno pitanje, jest jesu li konkretne tvrdnje koje je okrivljenica iznosila i pronosila bile istinite činjenične tvrdnje, jesu li bile podobne škoditi časti i ugledu privatnog tužitelja te je li okrivljenica u trenutku njihova iznošenja raspolagala dostatnom, provjerljivom i stvarnom činjeničnom osnovom za njihovo iznošenje kao činjenica, odnosno je li pri njihovu iznošenju i prenošenju postupala s potrebnom pažnjom.

Upravo u tom smislu okrivljenica svojim podneskom pokušava stvoriti dojam da velik broj priloga, samom svojom količinom i raznolikošću, potvrđuje opravdanost njezina postupanja. Međutim, dokazna relevantnost ne proizlazi iz broja priloženih isprava, nego iz njihove stvarne veze s odlučnim činjenicama. U kaznenom postupku nije dovoljno dokazivati opću atmosferu nezadovoljstva, postojanje javne rasprave ili činjenicu da su se o određenom projektu iznosili različiti stavovi. Potrebno je dokazati upravo ono što je za predmet ovog postupka odlučno, a to je jesu li u konkretnom slučaju ostvarena objektivna obilježja kaznenog djela klevete te s njima povezani subjektivni odnos okrivljenice prema iznošenju i prenošenju predmetnih tvrdnji. Navedeno razgraničenje osobito je važno jer se pravo na javnu kritiku i sudjelovanje u raspravi o pitanjima od javnog interesa ne može poistovjetiti s pravom na iznošenje ili prenošenje neistinitih činjeničnih tvrdnji.

Privatni tužitelj posebno ističe da se sloboda izražavanja, sloboda sudjelovanja u javnoj raspravi i pravo na kritiku rada tijela javne vlasti ili pravnih osoba koje obavljaju poslove od javnog interesa ne mogu poistovjetiti s pravom na iznošenje ili prenošenje neistinitih činjeničnih tvrdnji. Kritika projekta, izražavanje protivljenja, postavljanje pitanja i iznošenje vrijednosnih sudova pripadaju dopuštenom prostoru javne rasprave. No tvrdnje kojima se određenoj osobi ili pravnoj osobi pripisuju konkretne nezakonitosti, nepravilnosti, pogodovanja, uništavanje okoliša, postupanje protivno propisima ili druge činjenice koje su podobne škoditi njezinoj časti i ugledu, moraju imati stvarnu, objektivnu i provjerljivu činjeničnu podlogu.

Upravo se ta razlika u podnesku okrivljenice sustavno nastoji zamagliti.

Okrivljenica nastoji dokazati da je postojalo nezadovoljstvo dijela javnosti i da su se o projektu luke Perčin vodile rasprave, no iz toga ne proizlazi da su konkretne tvrdnje koje je iznosila bile istinite. Dokazni prijedlozi okrivljenice u bitnome se svode na prikaz subjektivnih dojmova, osobnih zaključaka, nezadovoljstva dijela javnosti i selektivno prikupljenih materijala koji sami po sebi ne dokazuju istinitost konkretnih inkriminiranih tvrdnji. Fotografije, peticije, dopisi, članci, komentari i istomišljenička očitovanja pojedinaca mogu eventualno upućivati na postojanje javne polemike ili subjektivnog protivljenja projektu, ali ne predstavljaju dokaz da je privatni tužitelj postupao na način kako mu je okrivljenica pripisivala, odnosno protivno zakonu. Suglasnost dijela javnosti s određenim stavom ne pretvara taj stav u dokazanu činjenicu, niti subjektivni dojam okrivljenice može zamijeniti objektivnu, provjerljivu i stvarnu činjeničnu osnovu. Stoga se takvi navodi ne mogu smatrati utemeljenima na dokazanim ili općepoznatim činjenicama, već predstavljaju pokušaj da se osobna interpretacija događaja prikaže kao objektivna stvarnost.

II. U odnosu na fotografije radova, rješenje o imenovanju okrivljenice stalnim sudskim vještakom te novinski članak Radio Rijeke, privatni tužitelj ističe da navedeni prilozi ni pojedinačno ni u svojoj ukupnosti ne dokazuju istinitost konkretnih inkriminiranih tvrdnji koje su predmet privatne tužbe.

Prije svega, u odnosu na priložene fotografije radova, privatni tužitelj ističe da se radi o fotografijama loše kvalitete, dostavljenima u crno-bijelom prikazu, pri čemu su pojedini prikazi mutni, nejasni i bez ikakvih pratećih podataka koji bi omogućili njihovu pouzdanu dokaznu ocjenu. Iz samih fotografija ne proizlazi kada su nastale, tko ih je snimio, na kojoj su točno lokaciji snimljene, u kojoj fazi radova, pod kojim okolnostima, niti prikazuju li upravo one činjenice koje im okrivljenica nastoji pripisati. Takve fotografije, bez jasnog vremenskog, prostornog i tehničkog konteksta, ne mogu predstavljati dokaz o nezakonitosti postupanja privatnog tužitelja, o uništavanju okoliša, o postojanju zaštićenih vrsta, o nepravilnosti radova, niti o bilo kojoj drugoj konkretnoj činjenici odlučnoj za ovaj kazneni postupak.

Nadalje, okolnost da je okrivljenica dostavila rješenje iz kojeg proizlazi da je imenovana stalnim sudskim vještakom iz područja zaštite okoliša i prirode, sama po sebi nije dokaz da su njezine konkretne tvrdnje u ovom predmetu istinite. Stručna kvalifikacija određene osobe ne znači da je svaka njezina javna tvrdnja automatski točna, niti oslobađa tu osobu obveze da za svaku konkretnu činjeničnu tvrdnju koju iznosi o drugome ima stvarnu,

provjerljivu i dostatnu činjeničnu podlogu. Ono eventualno može govoriti o osobnom stručnom svojstvu okrivljenice, ali ne i o istinitosti inkriminiranih tvrdnji.

U tom smislu posebno je znakovito da je okrivljenica, odnosno udruga koju zastupa, i u drugom upravnom sporu vezanom uz drugi projekt presudu za koji je privatni tužitelj dostavio na zadnjem ročištu, iznosila tvrdnje o navodnoj nepravilnosti postupka, nedostatnoj obradi utjecaja na okoliš, pitanju zaštićenih vrsta, javnog interesa i zakonitosti zahvata, pa je takve navode nadležni Upravni sud odbio kao neosnovane. To dodatno pokazuje da uvjerenje okrivljene, stručna samopercepcija ili subjektivna interpretacija okolišnih i pravnih pitanja ne mogu biti izjednačeni s objektivno utvrđenim činjeničnim stanjem. Činjenica da okrivljenica određeno pitanje prikazuje kao stručno ili pravno problematično ne znači da je takav prikaz točan.

U odnosu na novinski članak Radio Rijeke, privatni tužitelj ističe da nije jasno koju bi odlučnu činjenicu isti trebao dokazivati. Novinski članak sam po sebi ne dokazuje istinitost tvrdnji okrivljenice, niti predstavlja stručni, službeni ili objektivni dokaz o navodnom nezakonitom postupanju privatnog tužitelja. Ako je članak nastao upravo na temelju izjava ili javnog istupanja okrivljenice, tada on ne predstavlja neovisan dokaz istinitosti njezinih tvrdnji, već eventualno potvrđuje da je okrivljenica iste ili slične tvrdnje javno iznosila i širila putem medija. Medijski prijenos ne predstavlja dokaz istinitosti sadržaja, nego dokaz da je određeni sadržaj javno iznesen.

III. U odnosu na priloge koji se odnose na aplikaciju „Plavo oko”, priložene fotografije, korespondenciju okrivljene s mještanima, komunikaciju s udrugom Eko Kvarner i pojedinim osobama, privatni tužitelj ističe da ni ti prilozi ne dokazuju istinitost inkriminiranih tvrdnji koje su predmet ovog postupka.

Aplikacija „Plavo oko” predstavlja sustav zaprimanja dojava i opažanja građana vezanih uz more i morski okoliš. Sama činjenica da je određena osoba putem takve aplikacije podnijela dojavu ne znači da je sadržaj dojave točan, niti da je time službeno utvrđena bilo kakva nezakonitost, šteta u okolišu ili nepravilnost u postupanju privatnog tužitelja. Prijava putem aplikacije može eventualno biti povod za daljnju provjeru nadležnih tijela, ali ne može zamijeniti nalaz inspekcije, odluku ministarstva, upravni akt, građevinsku dozvolu, uporabnu dozvolu ili drugi službeni dokaz.

To osobito vrijedi u konkretnom slučaju, jer je iz očitovanja Prirodoslovnog muzeja Rijeka od 7. rujna 2020. godine jasno razvidno da okrivljenica u svojim javnim nastupima nije predstavljala službene stavove niti stručno mišljenje Prirodoslovnog muzeja Rijeka. Isti izričito navodi da je okrivljenica, kao djelatnica muzeja, nadležnim tijelima prosljedila dojave zaprimljene putem aplikacije „Plavo oko” kao servisnu uslugu građanima, ali da pritom nije izrazila stav Prirodoslovnog muzeja Rijeka. Nadalje, Muzej se u istom očitovanju izričito ogradio od njezinih kasnijih javnih istupa, navodeći da je okrivljenica u njima iznosila isključivo svoje osobne stavove i mišljenja. Time je jasno isključena mogućnost da se okrivljenica u ovom postupku poziva na autoritet Prirodoslovnog muzeja Rijeka kao institucije.

U odnosu na fotografije priložene uz prijave putem aplikacije „Plavo oko”, privatni tužitelj ponovno ističe da se radi o fotografijama slabe kvalitete, u crno-bijelom prikazu, često mutnim i nejasnim, bez dovoljno pouzdanog vremenskog, prostornog i tehničkog konteksta. Iz tih fotografija nije moguće sa sigurnošću utvrditi što točno prikazuju, kada su nastale, tko ih je snimio, u kojoj fazi radova, na kojoj mikrolokaciji i u kojim okolnostima. Takve fotografije ne mogu biti dokaz da je privatni tužitelj postupao protivno zakonu, niti dokaz da su tvrdnje okrivljenice o uništavanju okoliša, nezakovitosti projekta ili postupanju protivno javnom interesu bile istinite.

Korespondencija okrivljenice s pojedinim mještanima ne dokazuje istinitost njezinih tvrdnji, već prije pokazuje da je okrivljenica aktivno oblikovala i usmjeravala narativ koji su pojedini mještani trebali zauzeti u javnom prostoru. Iz takve komunikacije proizlazi koordinacija, razmjena uputa, prikupljanje fotografija i poticanje prijave, ali ne proizlazi objektivno utvrđena činjenica o nezakovitosti projekta. To je osobito važno u odnosu na svjedokinju Sanju Grbčić, koja je u ovom postupku već dala iskaz, a čiji iskaz treba cijeniti upravo u svjetlu činjenice da je bila dio kruga osoba koje su s okrivljenicom aktivno komunicirale o projektu i dijelile isti vrijednosni i aktivistički stav. Takva prethodna komunikacija ne čini njezin iskaz vjerodostojnijim, nego ga, naprotiv, čini dodatno obilježenim pristranošću.

Korespondencija s mještanima i drugim osobama također potvrđuje da se privatna tužba ne temelji na preslušanoj radijskoj emisiji kao nekakvom transkriptu govora okrivljenice, već na konkretnim pisanim objavama, e-mailovima, internetskim objavama i javno dostupnim tvrdnjama koje je okrivljenica sama iznosila i pronosila. U tom smislu dostavljeni prilozi ne oslobađaju okrivljenicu odgovornosti, nego dodatno potvrđuju da je svoje tvrdnje plasirala i širila kroz više komunikacijskih kanala.

Nadalje, komunikacija s udrugom Eko Kvarner i s tadašnjim zakonskim zastupnikom privatnog tužitelja Mariom Kružićem ne potvrđuje navode okrivljenice, nego upravo suprotno. Iz dosadašnjeg iskaza Maria Kružića proizlazi da je privatni tužitelj predstavnicima Eko Kvarnera omogućio sastanak i predao relevantnu dokumentaciju o projektu, uključujući projekt, elaborat, rješenje Ministarstva, građevinsku dozvolu i koncesijsku dokumentaciju. Unatoč tome, okrivljenica i osobe koje su podržavale njezin stav nastavile su javno iznositi vlastite zaključke kao da službena dokumentacija i odluke nadležnih tijela ne postoje.

Takav pristup pokazuje da cilj nije bio objektivno utvrđivanje činjenica, nego održavanje unaprijed oblikovanog narativa o navodnoj nezakovitosti i štetnosti projekta. Privatni tužitelj stoga ističe da nije odlučno što su okrivljenica, pojedini mještani ili udruge subjektivno smatrali o projektu, nego što su u propisanim postupcima utvrdila nadležna tijela. O zakonitosti projekta, potrebi procjene utjecaja na okoliš, građevinskim pretpostavkama i pravilnosti izvođenja radova ne odlučuje ulica, politički aktivizam ili privatna e-mail korespondencija, nego zakonom određena tijela u propisanim postupcima.

Posebno je indikativno i to da se u korespondenciji i iskazima spominje uključivanje političkih aktera, uključujući i dolazak predstavnika Živog zida. Navedeno ne dokazuje nijednu

odlučnu činjenicu iz ovog kaznenog postupka, ali pokazuje da se oko projekta pokušavala stvoriti šira javna i politička kampanja. Politička podrška ili aktivističko okupljanje ne može zamijeniti dokaz o istinitosti konkretnih tvrdnji koje su predmet privatne tužbe.

Jednako tako, eventualna komunikacija okrivljenice s pojedinim osobama iz Ministarstva, uključujući Davorina Markovića, ne predstavlja službeni akt Ministarstva, službeno očitovanje nadležnog tijela, niti dokaz da Ministarstvo podržava stavove okrivljenice. Službeni stav nadležnih tijela izražava se kroz akte, rješenja, dozvole, inspekcijske zapisnike i druge propisane oblike postupanja, a ne kroz neformalnu korespondenciju pojedinaca.

Slijedom navedenog, predmetni prilozi mogu eventualno pokazivati da je okrivljenica oko projekta okupljala istomišljenike, poticala prijave, komunicirala s pojedinim mještanima, udrugama i osobama te nastojala oblikovati javni pritisak. Međutim, oni ne dokazuju da je privatni tužitelj postupao protivno zakonu, ne dokazuju istinitost konkretnih inkriminiranih tvrdnji i ne dokazuju postojanje službene institucionalne podrške stavovima okrivljenice.

IV. U odnosu na dopis Eko Kvarnera, peticije protiv rekonstrukcije odnosno dogradnje luke Perčin te medijske objave koje okrivljenica dostavlja kao dokaz navodnog nezadovoljstva mještana, privatni tužitelj ističe da ni navedeni prilozi ne dokazuju istinitost konkretnih inkriminiranih tvrdnji koje su predmet ovog kaznenog postupka.

Peticija, sama po sebi, može eventualno pokazivati da je određena skupina osoba izrazila protivljenje projektu ili pojedinim aspektima projekta. Međutim, peticija ne dokazuje da su navodi okrivljenice o nezakonitosti projekta, pogodovanju privatnim interesima, uništavanju okoliša, ugrožavanju zaštićenih vrsta ili bilo kojoj drugoj konkretnoj činjenici bili istiniti. Potpisivanje peticije nije isto što i stručno utvrđenje, inspekcijski nalaz, upravni akt ili sudska odluka.

Privatni tužitelj osobito osporava dokaznu snagu dostavljenih peticija jer iz njih nije moguće pouzdano utvrditi okolnosti njihova nastanka. Nije jasno tko je i na koji način prikupljao potpise, jesu li sve osobe osobno potpisale peticiju, jesu li razumjele sve tvrdnje koje se peticijom sugeriraju, jesu li im prezentirane potpune i točne informacije, niti je provedena ikakva službena provjera vjerodostojnosti potpisa. Kod javnih i osobito internetskih peticija uvijek postoji mogućnost manipulacije kroz neprovjerene identitete, višestruko potpisivanje, potpisivanje za druge osobe, emocionalno oblikovanje sadržaja ili organizirano stvaranje privida šireg spontanog nezadovoljstva.

Upravo je zato pogrešno iz broja potpisa izvoditi zaključak o istinitosti tvrdnji okrivljenice. Peticija može pokazivati raspoloženje, dojam ili otpor dijela javnosti, ali ne može zamijeniti objektivno utvrđene činjenice. Suglasnost određenog broja osoba s politički, emocionalno ili aktivistički oblikovanim stavom ne pretvara taj stav u dokazanu činjenicu.

Isto vrijedi i za medijske članke koje okrivljenica dostavlja. Novinski članak sam po sebi nije dokaz istinitosti njegova sadržaja, već eventualno dokaz da je o određenoj temi javno pisano. Ako su novinski članci nastali upravo temeljem izjava, objava, pritisaka ili kampanje okrivljenice i njezinih istomišljenika, tada oni ne predstavljaju neovisan dokaz njezinih tvrdnji, nego samo odraz javne kampanje koju je okrivljenica pomagala oblikovati i širiti.

Posebno je indikativno da se u dostavljenim materijalima pojavljuje i politička dimenzija, uključujući spominjanje i medijsko uključivanje Živog zida. Navedeno ne dokazuje nijednu odlučnu činjenicu za ovaj kazneni postupak, ali upućuje na mogućnost da se pitanje projekta luke Perčin nastojalo politički instrumentalizirati i pretvoriti u javnu kampanju protiv privatnog tužitelja.

Slijedom navedenog, dopis Eko Kvarnera, peticije i medijske objave mogu eventualno pokazivati da je oko projekta postojao određeni stupanj organiziranog protivljenja i javne kampanje. Međutim, oni ne dokazuju da je privatni tužitelj postupao protivno zakonu, ne dokazuju istinitost konkretnih inkriminiranih tvrdnji okrivljenice, niti dokazuju da je okrivljenica pri njihovu iznošenju i pronošnju raspolagala objektivnom, provjerljivom i stvarnom činjeničnom osnovom.

V. U odnosu na novinske članke Novog lista, Facebook objavu okrivljenice te e-mail korespondenciju Ane Krešić Pipić s privatnim tužiteljem i koncesionarom, privatni tužitelj ističe da navedena dokumentacija ne dokazuje istinitost konkretnih inkriminiranih tvrdnji okrivljenice, već najviše pokazuje postojanje javne polemike, nezadovoljstva dijela osoba i daljnje javno širenje tvrdnji koje nisu potvrđene od nadležnih tijela.

Prvi novinski članak, koji se odnosi na peticiju dijela mještana protiv dogradnje luke Perčin, ne predstavlja dokaz nezakonitosti projekta, pogodovanja privatnim interesima, netransparentnosti ili štetnosti zahvata. Riječ je o medijskom prikazu javnog nezadovoljstva i tvrdnji sudionika zbora građana. Međutim, javno nezadovoljstvo, pa ni peticija, ne mogu zamijeniti građevinsku, koncesijsku, okolišnu ili inspekcijsku dokumentaciju. Peticija može pokazivati da je određeni broj osoba bio nezadovoljan projektom, ali ne dokazuje da su tvrdnje okrivljenice bile istinite.

Isto vrijedi i za drugi novinski članak koji se odnosi na navodno istjecanje benzina i fekalija u luci Perčin. Taj članak sam po sebi ne sadrži službeno utvrđenje odgovornosti privatnog tužitelja, već prenosi javne navode, komentare i reakcije. Štoviše, iz samog članka proizlazi da se spominju različiti mogući uzroci onečišćenja, da se problem povezivao s objavama na društvenim mrežama i da odgovornost privatnog tužitelja nije službeno utvrđena. Takav članak stoga ne dokazuje istinitost tvrdnji okrivljenice, nego upravo potvrđuje da se radilo o javnim optužbama bez jasnog i službenog utvrđenja izvora odgovornosti. Posebno je važno istaknuti da novinski članci nisu stručni nalazi, inspekcijski zapisnici, upravni akti niti sudske odluke. Medijski tekst može dokazivati da je neka tvrdnja objavljena u javnosti, ali ne i da je njezin sadržaj istinit. Ako su članci nastajali na temelju izjava nezadovoljnih pojedinaca ili javnih istupa okrivljenice i njezinih istomišljenika, tada oni ne predstavljaju neovisan dokaz, već nastavak iste javne kampanje.

Facebook objava okrivljenice kojom dijeli članak o navodnom onečišćenju dodatno potvrđuje da je okrivljenica predmetnu temu javno plasirala i komentirala. Takva objava ne oslobađa okrivljenicu odgovornosti, nego pokazuje da je svoje stavove i optužbe širila putem društvenih mreža.

E-mail korespondencija Ane Krešić Pipić s privatnim tužiteljem i koncesionarom također ne dokazuje navode okrivljenice. Naprotiv, iz nje proizlazi da su na postavljena pitanja davani odgovori, da je privatni tužitelj objašnjavao kako luka Perčin nije marina, već luka otvorena za javni promet lokalnog značaja, da se upućivalo na mjerodavnu prostorno-plansku i koncesijsku dokumentaciju te da je postojala uporabna dozvola odnosno obavijest o njezinu ishodu. Takva korespondencija pokazuje da privatni tužitelj nije skrivao projekt, nego je na upite odgovarao i upućivao na relevantnu dokumentaciju.

VI. U odnosu na skupinu priloga obrane, koja se sastoji od novinskih članaka o korištenju EU sredstava za uređenje luka na crikveničkoj rivijeri, objava Županijske lučke uprave Crikvenica o dogradnji luka Crikvenica, Selce i Perčin, prikaza postojećeg i planiranog stanja luke Perčin te politički intoniranog teksta u kojem se spominje zakonski zastupnik privatnog tužitelja, privatni tužitelj ističe da navedeni prilozi ne dokazuju istinitost konkretnih inkriminiranih tvrdnji okrivljenice.

Naprotiv, članci i objave koji govore o investicijskom ciklusu, EU sredstvima, koncesiji, povećanju broja komunalnih i nautičkih vezova te uređenju luke Perčin potvrđuju da se radilo o javno predstavljenom, institucionalno vođenom i dokumentacijski pripremljenom projektu. Takvi prilozi ne potvrđuju navode o korupciji, pogodovanju, nezakonitosti ili prikrivenom pogodovanju privatnim interesima, već upravo suprotno upućuju na to da se projekt provodio kroz odluke i akte nadležnih tijela, uz javno dostupne informacije o njegovoj svrsi, opsegu i financijskom okviru.

U tom smislu navedene priloge treba cijeliti zajedno s iskazom zakonskog zastupnika privatnog tužitelja Maria Kružića, koji je jasno iskazao da je, nakon raspisivanja koncesije, koncesionar financirao cjelokupne radove, dok je Županijska lučka uprava Crikvenica financirala projektnu dokumentaciju do faze ishoda pravomoćne građevinske dozvole. Upravo je ta dokumentacija, uključujući pravomoćnu građevinsku dozvolu, bila sastavni dio koncesijskog natječaja, što znači da koncesionar nije mogao samostalno osmisliti, planirati ili proizvoljno realizirati projekt, nego je bio vezan postojećom dokumentacijom i pravomoćnim aktima nadležnih tijela. Slijedom toga, pokušaj obrane da iz članaka o EU sredstvima, investicijama i koncesiji izvede zaključak o navodnoj nezakonitosti projekta pravno je i činjenično neutemeljen. Sama činjenica da se u širem investicijskom ciklusu spominju javna ili EU sredstva ne dokazuje nikakvu nepravilnost, niti dokazuje da je privatni tužitelj pogodio koncesionaru. Financijski model projekta, kako proizlazi iz iskaza Kružića i priloženih objava, bio je vezan uz koncesijski postupak, pravomoćnu projektnu dokumentaciju i obvezu izvođenja radova u skladu s dozvolama. Priložene skice i vizualni prikazi luke Perčin također nemaju dokaznu vrijednost koju im obrana nastoji pridati. Oni mogu eventualno prikazivati planirano ili postojeće stanje zahvata, ali ne dokazuju da je projekt bio nezakonit, da je izveden protivno dozvolama, niti da su inkriminirane tvrdnje okrivljenice bile istinite. Projektna dokumentacija, dozvole, inspekcijski nalazi i odluke nadležnih tijela imaju dokaznu snagu, a ne naknadno izdvojeni medijski prikazi i skenirane ilustracije.

Posebno je indikativno da obrana dostavlja i politički intonirane tekstove, uključujući tekst koji govori o navodnom političkom kartelu SDP-a i u kojem se spominje zakonski

zastupnik privatnog tužitelja. Takav prilog nema nikakve neposredne veze s odlučnim činjenicama ovog kaznenog postupka. Njime se ne dokazuje istinitost tvrdnji okrivljenice o projektu luke Perčin, nego se očito nastoji dovesti u pitanje osobni i profesionalni kredibilitet zakonskog zastupnika privatnog tužitelja kroz politički obojeni narativ. Privatni tužitelj smatra da upravo dostavljanje takvog priloga dodatno potvrđuje političku i aktivističku motiviranost postupanja okrivljenice. Umjesto da se obrana usmjeri na dokazivanje istinitosti konkretnih tvrdnji koje su predmet privatne tužbe, ona pokušava proširiti postupak na političke kvalifikacije, medijske konstrukcije i napade na osobe povezane s privatnim tužiteljem. Takav pristup nije dokazna obrana, nego pokušaj diskreditacije.

Stoga privatni tužitelj ističe da predmetni prilozima ne mogu imati odlučnu dokaznu vrijednost. Oni eventualno pokazuju da je projekt luke Perčin bio javno predstavljen, financijski strukturiran i provođen kroz institucionalni i koncesijski okvir.

VII. U odnosu na zadnju skupinu priloga obrane, koja se sastoji od novinskih članaka o periskama, podnesaka i preporuka pučke pravobraniteljice, dopisa prema Državnom inspektoratu i Ministarstvu te općih zaključaka stručnog skupa o zaštiti morskih ekosustava, privatni tužitelj ističe da ni ova dokumentacija ne dokazuje istinitost konkretnih inkriminiranih tvrdnji okrivljenice.

Prije svega, novinski članci o slučajevima vađenja periski nemaju neposredne veze s ovim predmetom. Ti članci odnose se na događaje na drugim lokacijama, konkretno na slučaj njemačkog državljanina na području Cresa te na objavu osobe koja se fotografirala s periskom kod Biograda. Niti jedan od tih incidenata nije vezan uz područje zahvata luke Perčin, niti dokazuje da je na lokaciji na kojoj se provodio predmetni projekt došlo do uništenja periski od strane privatnog tužitelja. Opća činjenica da je periska zaštićena vrsta nije sporna, ali ona sama po sebi ne dokazuje da su konkretne tvrdnje okrivljenice o privatnom tužitelju bile istinite.

U odnosu na podneske pučke pravobraniteljice, privatni tužitelj ističe da se isti ne mogu tumačiti kao službeno utvrđenje nezakonitosti projekta niti kao potvrda navoda okrivljenice. Iz tih podnesaka proizlazi da je pučka pravobraniteljica postupala po pritužbama, tražila očitovanja nadležnih tijela i davala preporuke za daljnje postupanje. Međutim, preporuka za dodatnu provjeru nije isto što i utvrđenje nezakonitosti, niti predstavlja dokaz da je privatni tužitelj postupao protivno propisima. Naprotiv, iz same dokumentacije proizlazi da su nadležna tijela već postupala, da su zatražena očitovanja Grada Crikvenice, Primorsko-goranske županije, Državnog inspektorata i Ministarstva, te da u ranijem ispitnom postupku nisu utvrđene nepravilnosti u postupanju tijela. Također proizlazi da je inspekcijskim postupanjem već ranije utvrđivano stanje na lokaciji, pri čemu nije utvrđeno da bi se radovi izvodili protivno dokumentaciji, niti da bi korišteni materijal sam po sebi dokazivao nezakonito postupanje privatnog tužitelja.

Posebno je važno istaknuti da se iz očitovanja nadležnih tijela, kako su prenesena u dokumentaciji pučke pravobraniteljice, ne može izvesti zaključak koji obrana nastoji nametnuti. Ministarstvo je, između ostalog, upućivalo na sadržaj Elaborata zaštite okoliša, prema kojem je za zahvat bilo predviđeno korištenje kamenog materijala za nasipavanje te nije očekivan značajan negativan utjecaj na okoliš. Također se navodi da predmetna lokacija nije

zaštićeno područje niti područje ekološke mreže, te da na predmetnom području nije evidentirano stanište vrste plemenita periska na način koji bi predstavljao osnovu za zaključak o nezakonitosti postupanja privatnog tužitelja.

Činjenica da je pučka pravobraniteljica naknadno preporučivala dodatne nadzore ne mijenja navedeno. Takve preporuke mogu govoriti o potrebi opreza, bolje koordinacije tijela ili unapređenju sustava zaštite okoliša u budućnosti, ali ne dokazuju da je u konkretnom predmetu privatni tužitelj počinio bilo kakvu nezakonitost. Još manje dokazuju da je okrivljenica imala pravo javno iznositi i pronositi konkretne tvrdnje koje su štetne časti i ugledu privatnog tužitelja.

Zaključne poruke stručnog skupa o važnosti zaštite morskih ekosustava također su opće naravi. One govore o potrebi zaštite mora, očuvanja bioraznolikosti, interdisciplinarnе suradnje i boljeg praćenja stanja okoliša, ali ne odnose se konkretno na istinitost tvrdnji okrivljenice u ovom kaznenom postupku. Opći stručni stavovi o važnosti zaštite mora ne mogu zamijeniti konkretan dokaz da je privatni tužitelj postupao nezakonito.

VIII. Slijedom svega prethodno navedenog, privatni tužitelj ističe da predloženi i dostavljeni dokazi okrivljenice, promatrani pojedinačno i u svojoj ukupnosti, nemaju stvarnu dokaznu vezu s odlučnim činjenicama ovog kaznenog postupka. Riječ je pretežito o općim, posrednim i kontekstualnim materijalima koji se odnose na javnu raspravu, nezadovoljstvo dijela mještana, medijske objave, peticije, dopise, fotografije, opće okolišne teme, preporuke i politički intonirane komentare. Međutim, nijedan od tih dokaza ne dokazuje istinitost konkretnih inkriminiranih tvrdnji koje je okrivljenica iznosila i pronosila.

Okrivljenica nijednim dostavljenim dokazom nije opravdala svoje najteže optužbe, osobito one kojima se privatnom tužitelju pripisuje korupcija, pogodovanje privatnim interesima, nezakonito postupanje i nezakonito trošenje javnih sredstava. Takve tvrdnje, zbog svoje ozbiljnosti i štetnosti, ne mogu se dokazivati općim nezadovoljstvom, člancima, peticijama, subjektivnim dojmovima, političkim komentarima ili naknadno prikupljenim materijalima, već isključivo konkretnim, objektivnim i provjerljivim činjenicama kojih u dostavljenoj dokumentaciji nema.

Upravo suprotno, iz dostavljene dokumentacije proizlazi da obrana nastoji postupak proširiti na opću raspravu o projektu luke Perčin, njegovoj društvenoj, političkoj i ekološkoj prihvatljivosti, iako ta pitanja nisu predmet ovog kaznenog postupka. Predmet ovog postupka nije je li dio javnosti bio nezadovoljan projektom, niti jesu li pojedinci ili udruge imali kritički stav prema zahvatu. Predmet ovog postupka jest jesu li konkretne tvrdnje okrivljenice bile istinite, jesu li bile podobne škoditi časti i ugledu privatnog tužitelja te je li okrivljenica pri njihovu iznošenju i pronošenju postupala s potrebnom pažnjom.

Privatni tužitelj posebno ističe da se iz dostavljene dokumentacije razabire i politička odnosno aktivistička dimenzija postupanja okrivljenice. Pojedini prilozi ne služe dokazivanju odlučnih činjenica, nego stvaranju dojma javne kampanje protiv projekta i osoba povezanih s privatnim tužiteljem. Mišljenja dijela javnosti na koja se okrivljenica poziva ne mogu se smatrati neovisnom i objektivnom potvrdom njezinih tvrdnji, osobito kada iz same

korespondencije proizlazi da su okrivljenica i njoj bliske osobe aktivno oblikovale, usmjeravale i širile takav narativ. Javna polemika nije dokaz istinitosti, politički pritisak nije dokaz nezakonitosti, a subjektivni dojam okrivljenice i njezinih istomišljenika ne može zamijeniti službene akte, nalaze nadležnih tijela i objektivno utvrđene činjenice. Budući da okrivljenica ne raspolaže konkretnim dokazima koji bi potvrdili istinitost inkriminiranih tvrdnji, obrana se pokušava osloniti na opće materijale, javne dojmove, medijske objave i političko-aktivistički kontekst.

Stoga privatni tužitelj smatra da su predmetni dokazni prijedlozi u bitnome irelevantni za odlučivanje o kazenoj odgovornosti okrivljenice te da su usmjereni na nepotrebno širenje i odugovlačenje postupka. Slijedom navedenog, privatni tužitelj predlaže da Sud navedene dokaze cijeni isključivo u granicama njihove stvarne dokazne relevantnosti, odnosno da utvrdi kako isti ne dokazuju istinitost konkretnih inkriminiranih tvrdnji ovdje okrivljene

Privatni tužitelj p.p.